

Или с Марта мислиш да се бориш?
 Отдалече още ще те зърне,
 Ще да кипне, зимата ще вжрне,
 Ще измори стадото овчици,
 Ще погуби стадото козици,
 И овена жив не ще остави,
 Па и тебе няма да забрави. —
 Да ме зърне — какво ще ми стори!
 С подигравка Неша отговори:
 — Марта жена и аз жена сжщо,
 От сред пжт стрина ти се не вржща...—
 Па през вржхища и през баири
 Планината стигна най-подире . . .
 И щом стигна, викна та запея,
 А стадото на приглас заблея . . .
 Чу я Марта, чу я и я зърна,
 Налюти се — зимата повжрна:
 Та измори стадото овчици,
 И погуби стадото козици,
 А пжк стрина Неша — бедна
 Преобжрна на канара ледна. . .

с. д.

Нончова скала

(Предание)

Свечеряваше се. Двамата с отец Лаврентий, монах от манастиря „Св. Архангел-Михаил“, пристигнахме на „Нончова скала“, отстояща на около 20 минути от манастиря. Местността е тясно планинско дефиле, огранено от високи скали. Между тях, като сребжрна змия, се провира река. Кристалната ѝ вода стремително и шумно се спуска надолу низ манастирската гора, като на много места скача от доста големи височини и образува красиви малки водопадчета.

„Нончовата скала“ е най-високата в дефилето. Тя е отвесна като стена. От нея, пред очите се открива страшна пропаст. Долу се белее някаква плоча, по която има сякаш разхвжрлени червени рози. Седнахме на скалата. На запад слжнцето зализаше и последните му кжрваво-червени лжчи проникваха през